

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa S. L.
przeciwko K. G. G., A. G., J. G., B. P., K. N. P. i E. S.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 23 lipca 2013 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej K. G. G. i na rzecz pozwanej A. G.
po 1817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych)
tytułem kosztów postępowania kasacyjnego, oddalając
wniosek pozwanej J. G. o zasądzenie na jej rzecz
kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje adw. J. F. z Kancelarii
Adwokackiej w W. od Skarbu Państwa - Sądu
Okręgowego w W. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc
osiemset złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów
i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej
powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie wniosku. Uzasadnienie to nie może poprzestawać na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, lecz musi obejmować wyodrębnioną argumentację jurystyczną przekonującą, że powołana przez skarżącego przesłanka w sprawie zachodzi. W wypadku, gdy skarżący twierdzi, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powoda nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle uzasadnienia wniosku zawartego w pkt III na str. 4 skargi jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów – a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach – wymagałaby szczegółowej analizy, a nie odwołania się wyłącznie do naruszeń prawa podanych w zarzutach sformułowanych w ramach podstaw kasacyjnych.

Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 99 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 490), oddalając w tym przedmiocie wniosek pozwanej J. G., ponieważ skarga kasacyjna powoda nie zaskarżała wyroku w części dotyczącej tej pozwanej.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 6, § 13 ust. 4 pkt 2 i §§ 19-20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013 r., poz. 461).

